

imod, at Mindretallet eller jeg personlig vil lægge Andels- eller Fællesmeierierne den mindste Hindring i Veien. Det vilde være aldeles ulogt, da denne Meieridrift er den vigtigste her i Landet, men jeg tror ogsaa at det Var Forslag, som her ere gjorte af Mindretallet, ere af den Betskaffenhed, at selv Andelsmeierierne kunne være tjente dermed. De kunne dog kun være tjente med at faae et godt Afløb, og kun være tjente med, at der i Tilfælde af, at der opstaar en Tyfus-epidemi eller naar der er Fare for, at en saadan eller en hvilken som helst anden Epidemi skal udbrede sig, bliver truffet saadanne Forholdsregler, selvfølgelig mod Godtgjørelse, at de snart igjen kunne sættes i Stand til at sætte Meieriets Drift i Gang. Der er i de Oplysninger, som ere vedlagte Udvalgets Betænkning, udtrykkelig gjort opmærksom paa de Indberetninger, som ere komne fra de forskjellige Fysikater, og i dem staar der saatydelig som muligt, at der er flere af disse Sygdomme, som ere udgaade fra Andelsmeierier, og at de ikke ere ophørte, for Meieriets Drift var standstø. Navnlig kan jeg henvise til en Indberetning fra Ringstjøbing Fysikat om den store Epidemi i Idom i September og Oktober, der paavistelig udgik fra det nyoprettede Meieri i Idom, som det først lykkedes at faae sat ud af Drift, da Befolkningens Panik fremtvang Lukningen. Man kan altsaa se, at, saa længe der ikke var luftet, blev Epidemien ved at bestaa, men saasnart der blev luftet, hørte den op. Jeg kan derfor kun anbefale de Forslag, som Mindretallet har stillet, til ærede Medlemmers Vedtagelse.

Justitsministeren (Mellermann):

Saaledes som Sagen er kommen til at staa, indser jeg nok, at det ikke for Dieblirket vil have nogen praktisk Interesse for mig at fastholde mit oprindelige Lovforslag paa de Punkter, hvor hele Udvalget er imod det. Der vilde være meget lidt Udfigt til, at jeg kunde faae det sat igennem. Spørgsmaalet maatte derfor for mig naturligen blive, om jeg, som Sagen nu ligger for, kan antage, at dens videre Fremme kunde have nogen Interesse for Landets Sundhedspoliti. Jeg er da kommen til det Resultat, at medens jeg ikke tror, at den hele Foranstaltning vil have nogen videre Betydning, dersom Flertallets Vindringsforslag skulde blive vedtaget, saa antager jeg derimod, at dersom Mindretallets Forslag blive vedtagne, og Loven altsaa faar den Stikfæls, som bliver Følgen deraf, vil den kunne gjøre en hel Del Nytte sammenlignet med den nuværende Tingenes Tilstand; jeg er derfor tilbøjelig

til at tro, at der i saa Fald vil kunne bringes Noget ud af denne Sag til Nytte for Befolkningen i Almindelighed. Da jeg altsaa tror, at det nærmest vilde være at spille Thingets Tid, vil jeg ikke komme tilbage til de mange Punkter, som der ellers kunde være Anledning til at drøfte. Der blev sagt, at man burde lade være med saaledes at lovgive stykkevis paa dette Omraade, og at man hellere burde udarbejde og søge at fremme en almindelig Sundhedslov, og det blev gjort gjældende, at det skulde være Trangen til en almindelig Sundhedslov, som egentlig havde faaet Udslag i dette Forslag. Jeg vil her overfor blot bemærke, at Grunden, hvorfor jeg ikke har antaget, at det vilde nytte noget eller være praktisk i dette Dieblirk at stræbe hen til en almindelig Sundhedslov, er fordi en saadan almindelig Sundhedslov vilde blive det Samme som et Indgreb i den Kommunerne hidtil tilkommende Ret til at vedtage Sundhedsvedtægter. En saadan almindelig Sundhedslov maatte ifølge sit Væsen være det, som man undertiden med et mindre korrekt Udtryk har kaldt en normal Sundhedsvedtægt, det vil sige en Samling af de nødvendige af de Bestemmelser, som pleie at have Plads i Sundhedsvedtægterne, og som man saa befalede Kommunerne at vedtage, men det er naturligen i Virkeligheden det Samme som at foreskrive det ved Lov og udelukke det kommunale Selvfyrer paa dette Omraade. Jeg er derfor gaaet ud fra, at et saa betydeligt Indgreb i den hidtil bestaaende Ordning paa dette Omraade kunde der ikke være Tale om at faae gennemført. Det er et stort Spørgsmaal, naar man ser Sagen fra det blot principielle Standpunkt, om det ikke var rigtigt at have en almindelig Sundhedslovgivning, som udelukkede Kommunerens Selvbestemmelsesret paa dette Omraade, og som tvang dem til at høre sig ind under visse Regler, som maa anses for gavnlige i hygieinisk Henseende. Der er ved andre Leiligheder, og for Resten ogsaa her i Salen fremkommet Vitringer i den Retning, men jeg tror saavel med Hensyn til Sundhedsvedtægten som til andre kommunale Vedtægter, at det er Noget, der ikke kan tænkes paa at faae ført igennem. Det kan være, at der senere opstaar større Sands og Interesse for disse Spørgsmaal, saa at man kunde ønske noget Saadant; men jeg gaar ud fra, at det store Flertal i dette Thing og vistnok ogsaa i det andet Thing ikke vil give slip paa det kommunale Selvfyrer, som man kalder det, i denne Henseende. Derfor har jeg antaget, at det vilde være det Samme som at gjøre en